

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

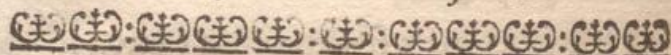
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 29. De fiducia in Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius.

DIES XXIX.

De Fiducia in Deum.

I.

Non nimium nobis ipsis diffidere, neque satis Deo confidere possumus. Is enim verè in se confidentibus nihil negat. Tantum possumus, quantum speramus; omnia possumus, si speramus omnia. Neque mirandum est, si Deus vivæ alicujus confidentiæ omnia concedat: nihil enim melius testatur amorem, quo in ipsum ferimur. Fidimus ijs, quos amamus, & à quibus amari nos credimus. Nihil melius testatur æstimationem, quam de ipsius bonitate, potentia, sapientia, & providentia concepimus. Ipsius potentia est infinita; hac si nitor, possumne aberrare? ipsius bonitas est infinita, si ei me credo, possumne falli? ipsius providentia est infinita; si ei me committo; potestne mei oblivisci, vel me negligere?

II. Ego, si solus sim, ipsa imbecillitas sum. Et cur mihi non diffidam? at Deus, & ego fortissimi sumus. Eccur ei non confidam? Confidentia Deo me unit, & Deum mihi. Hinc Propheta asserit, quod

ij,

ij, qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem. Id est, propriam imbecillitatem exuent, ut fortitudinem Dei induant: Homo confidentia plenus quodam modo fortitudine ipsius Dei fortis evadit; an succumbere maximis calamitatibus potest? ipsius potentia evadit potens; potestne ullis obstaculis terreri? ipsius Dei sapientia evadit sapiens, possuntne eum deficere media, ad hæc obstacula superanda? ipsius Dei abundantia ditescit; quæ spes ex omnibus suis necessitatibus emergendi ei non affulget? idcirco Propheta subdit, quod ij, qui confidentiam suam in Deo ponunt; *assument pennas, sicut aquilæ, current, & non laborabunt; ambulabunt, & non deficient in stadio salutis.* Si igitur vires tibi defunt, id fit, quod confidentia careas: diffidentia tua tota tua debilitas est.

Martius.

Isa. 40.

Ibid.

III. Quemadmodum potentia & fortitudo Dei nunquam ita se prodit, quàm ubi è tenebris lucem, & elegantissima quæque opera è nihilo procreat: sic virtus Confidentia nunquã adeò elucescit, quàm tunc, cum ita hominem roborat, ut incitamenta fiducia suæ desumat ex eo, quod illam subvertere debet, Exemplo Abrahæ, qui contra spem speravit. Homo isthac virtute nixus nunquam minùs timet, quàm

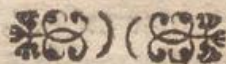
Martius.

cùm omnia timenda esse videntur; nunquam ita sperat, quàm ubi omnia desperata censentur; nunquam perfectiùs se Deo committit, quàm ubi totus mundus eum deserit, imò cum ab ipso Deo saltem in speciem deseri videtur; tunc enim verò cum Iobo dicit: *etiamsi me occideri, in ipso sperabo.* Ita; Domine, cum ultimum mihi mortis infliges ictum, in te sperabo, & manui me percutientis inmitar. Deus licet extremè iratus esset, tam vivæ confidentiæ obistere non posset. Nihil adeò nobis formidandum, quàm immoderatus timor; & quantumvis gravia sint mala, quæ nobis intentantur, nihil tamen adeò metuere, ut nostram diffidentiam debemus.

Vivam hanc fiduciam frequenter à Deo pete; cum enim hæc omnia sperare te jubeat, capacem te reddit omnia impetrandi.

Scitote, quia nullus speravit in Domino, & confusus est. *Eccli 2. v. 11.*

Fides Christianorum fides impossibilem, *Tertull. de Resur.*

DIES